

reglerne i folkeforsikringsloven, d. v. s. normalt efter reglerne for refusion af invalidepension.

Om hjælp i medfør af folkeforsikringsloven § 60, stk. 1 a., til hjælpemidler henvises til besvarelsen af spørgsmålene 20 og 21.

I henhold til folkeforsikringsloven § 60, stk. 2, kan der yderligere ydes støtte til anskaffelse af værktøj og arbejdsmaskiner m. m., herunder også hjælp (lån) til anskaffelse af motorkøretøjer. Retten har endvidere i henhold til § 19 i lov nr. 184 af 6. juli 1957 om omsætningsafgift af motorkøretøjer m. v. adgang til helt eller delvis at imødekomme fritagelse for omsætningen.

## II. Bestemmelser i lovgivningen om særforborg (forsorgsloven m. v.).

Denne forborg omfatter forborgen for sindssyge, åndssvage, epileptikere, vanføre, talelidende, blinde og døve.

Som et led i forborgen ved særforborgsinstitutionerne finder der i medfør af forsorgslovens § 66 inden for de forskellige særforborgsgrene i et vist omfang oplæring i erhvervsmæssigt arbejde sted, enten på selve institutionen eller ved institutionens foranstaltning. Denne del af særforborgens virksomhed er undertiden særlig omtalt i lovgivningen. I forsorgslovens § 256 er statens pligt til erhvervsmæssig oplæring af vanføre udtrykkelig foreskrevet. I henhold til § 17 i loven af 27. januar 1950 om foranstaltninger vedrørende døve og tunghøre er socialministeren bemyndiget til at fremme erhvervsmæssige foranstaltninger for døve og svært tunghøre, der ikke er i stand til at opnå passende beskæftigelse i det almindelige erhvervsliv; en lignende bestemmelse findes i § 8, stk. 3, i loven af 11. maj 1956 om foranstaltninger vedrørende blinde og stærkt svagsynede.

### A. Patienter, der modtager oplæring under særforborg.

Efter forsorgslovens § 66 drager staten omsorg for opdragelse, underhold, forsørgelse, kur og pleje af de fornævnte grupper af invaliderede, hvis de pågældende enten skal undergives behandling på statsinstitution eller statsanerkendt institution eller anbringes i kontrolleret familiepleje under vedvarende tilsyn af sådan institution.

Staten skal i henhold til forsorgslovens § 69 afholde de hermed forbundne udgifter i trangstilfælde. I andre tilfælde udreder patienten et efter hans økonomiske kår afpasset bidrag, dog aldrig ud over en for hver institution ved årlige bekendtgørelser særlig fastsat takst, den såkaldte selvbetalertakst, der varierer betydeligt fra institution til institution, men som ligger på et i forhold til institutionens driftsomkostninger meget lavt niveau. Er betingelserne til stedet for hjælp af invalideforsikringsfondens midler i henhold til folkeforsikringslovens § 60, betaler fonden selvbetalertaksten. Dersom særforborgspatienten er invalidepensionist og ikke har forsørgerpligter, afregnes invalidepensionen med socialministeriet i overensstemmelse med reglerne i folkeforsikringslovens § 53.

*Familiens underhold* under patientens ophold på særforborgsinstitution dækkes, hvis patienten er invalidepensionist, derved, at pensionen i trangstilfælde fortrinsvis anvendes til fyldestgørelse af forsørgerpligter i medfør af folkeforsikringslovens § 53, stk. 2.

For så vidt invalideforsikringsfonden betaler taksten ved pågældendes ophold på institutionen, afholdes udgifterne til familiens underhold (jfr. foran under I) i henhold til folkeforsikringslovens § 79, stk. 2.

I *andre tilfælde* yder kommunen i trangstilfælde hjælp til familiens underhold, og denne hjælp ydes normalt som kommunehjælp i henhold til forsorgslovens § 297. Dette betyder, at underholdshjælpen ikke kan overstige et beløb, svarende til 85 pct. af folkepensionens grundbeløb, hvortil kommer eventuelle børnetillæg. Det betyder endvidere, at hjælpen ydes med tilbagebetalingspligt, hvis pågældendes økonomiske muligheder senere sætter ham i stand til at erstatte den modtagne hjælp.

For visse grupper af særforborgspatienter er givet særlige regler for ydelse af hjælp til familiens underhold. Dette gælder, hvis forsørgeren som sindssyg eller som blind er inddraget under institutionsforborg, derunder i kontrolleret familiepleje, og der foreligger trang. I disse tilfælde skal kommunen efter forsorgslovens § 252, stk. 2, resp. § 258, stk. 2, som særhjælp, d. v. s. uden tilbagebetalingspligt, yde familien en hjælp, der ikke kan overstige, hvad der kunne være ydet forsørgeren som invalidepension eller